

'Champagne' - een verhaal uit de bundel 'Zeekakkelobbes' van Juanita Stachowitz (2006)
Uitgave: Adr. Heinen
ISBN: 978 90 868 0034 6

Zeekakkelobbes

Juanita Stachowitz

{Verhalen}

Adr. Heinen
uitgevers

'S-HERTOGENBOSCH, 2006

CHAMPAGNE

Zijn geur verraad zijn aanwezigheid. Heel subtiel is die via haar neus haar eerste slaap binnengedrongen totdat de herkenning haar wekt. Het is de licht kruidige lucht van omhelzingen, van het inslapen in zijn arm. Vertrouwd. Veilig. Ze dacht dat die geur voorgoed haar leven verlaten had.

Haar ogen houdt ze bewust nog gesloten. De randen voelen branderig van de tranen voor het slapen gaan. Ze snuift en vult zich met zijn geur. Bang is ze niet, niet eens nieuwsgierig. Alleen opgelucht dat hij toch is gekomen.

Hij staat aan het voeteneinde en glimlacht. De kou die ze al maanden in haar lijf meedraagt vloeit weg. Wat houdt ze van hem zoals hij voorzichtig op haar toeloopt met twee gevulde champagneglazen. Natuurlijk, champagne. Om zijn terugkeer te vieren zoals ze altijd alles vierden met champagne. Zelfs op tegenslagen proostten ze omdat problemen volgens hem slechts tijdelijk konden zijn. Maar de dood laat zich niet wegspoelen.

Ze pakt het glas van hem aan en schuift een stukje door naar de lege kant van het bed. Zijn kant, de koude kant. Nauwelijks voelbaar glijdt hij op de plek waar zij haar lichaamswarmte heeft achtergelaten. Haar lijf schreeuwt bijna van verlangen als hij zijn arm om haar heen slaat en zijn hand op haar bovenarm legt. Ze mag niet toegeven aan de impuls om zich op hem te storten, niet hysterisch worden. Zo rustig mogelijk wacht ze op zijn gebruikelijke toast: 'Op ons!' Deze keer heft hij echter zwiingend het glas. Zij volgt zijn voorbeeld. Alleen al de klank van hun tegen elkaar stotende glazen kan de betovering verbreken.

Het kan eigenlijk niet. Dat hij hier is. Dat ze zich zo gelukkig voelt. Ze mag er nooit over praten. Niemand zal het begrijpen,

ze begrijpt het zelf niet eens. Het doet er ook niet toe. Er is alleen dit moment en ze deelt het met hem.

Zachtjes strijken zijn vingers door haar haren en hij begint teder haar lichaam te kussen. Ze herinnert zich alle minnaars die ze in hem heeft leren kennen. De gretig ontdekkende, de gepassioneerde, de speelse, de geroutineerde, de vermoeide, de beperkte. Ze neemt een slok en zet dan het glas weg.

Hij liefkoost haar en tijd bestaat niet. Alleen met haar ogen durft ze hem aan te raken. Het ontroert haar hoe jong en krachtig hij is. Zo anders dan de man van wie ze afscheid moest nemen. Van zijn koude lichaam dat al bijna niet meer bij hem hoorde. Een laatste intiem moment was er niet geweest. Alsof hij het zo geregeld had. Hoe had hij anders bij haar weg kunnen gaan?

Ze wil er niet aan denken. Hij is er nu. Als ze zich in de kussens onderuit laat zakken merkt ze dat de champagne haar licht in het hoofd heeft gemaakt. In een roes geeft ze zich helemaal over aan de man met wie ze heeft genoten, gelachen, gevochten en gehuild. Van wie ze wist dat hij er altijd voor haar zou zijn. Altijd.

Met een ruk komt ze overeind. Ze wil hem zeggen dat alles zo anders is zonder hem. Dat hij haar mee moet nemen deze keer.

Hij is weg. In het donker kan ze nauwelijks iets onderscheiden in de kamer, maar ze weet het. Ademhalen lukt niet meer, haar hart bonkt en zwelt tot haar ribben pijn doen. Nog even, dan spat ze uit elkaar.

Alsof ze te lang onder water is gebleven, hapt ze gierend naar lucht en ze laat zich achterover vallen. In het duister blijft ze liggen tot alles in haar lichaam weer het normale ritme heeft hervonden. Dan knipt ze het nachtlampje aan. Hij heeft geen enkel spoor achtergelaten. Ze gaat op haar knieën op zijn helft van het bed zitten en beukt met haar vuisten deuken in zijn kussen.

Als ze eindelijk ophoudt, wenkt een door de spleet tussen de gordijnen binnenvallend straaltje maanlicht haar naar het raam. Ze trekt de gordijnen helemaal open en zoekt de sterrenhemel af. Dan slaat ze haar armen kruislings om zichzelf en wiegt zachtjes heen en weer.

‘De volgende keer,’ zegt ze dromerig, ‘wil je dan met me dansen?’

